

ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ТУРИСТИЧНОГО КОМПЛЕКСУ НА ПРИКЛАДІ ЕКОЛОГІЗАЦІЇ ЕНЕРГЕТИЧНОГО КОМПЛЕКСУ

Ніколаєв К.Д., Білявський Г.О.

У найбільш загальному вигляді під екологізацією слід розуміти науково-обґрунтовану діяльність людини, яка направлена на розумне управління процесом взаємодії людського суспільства з оточуючим, і перш за все, природним середовищем.

Тобто, екологізацію можна визначити як сукупність засобів і методів, які допомагають раціонально використовувати, охороняти і відтворювати (де можливо) природні ресурси у повній відповідності з основними принципами функціонування біосфери.

Суть екологізації туристичного комплексу полягає у зведенні до мінімуму негативного впливу туристичної діяльності на навколишнє природне середовище внаслідок споживання значної кількості традиційних енергоресурсів.

Використання альтернативних джерел енергії (сонячної енергії, енергії морських припливів та відпливів, геотермальної, низько потенційної енергії Землі та ін.) в екотуристичному комплексі, призведе до подальшої екологізації цієї сфери діяльності.

Екологізація енергетичного комплексу – це насамперед розвиток нетрадиційних національних екологічно чистих енергоресурсів та значне підвищення енергоефективності, перехід на нові моделі екологічно безпечного енергоспоживання.

Основними факторами екологізації енергетичного комплексу в екотуристичній сфері є:

- нетрадиційні відтворювані та невичерпні джерела енергії, збільшення їх частки у загальному обсязі енергоспоживання;
- перехід на екологічно безпечні моделі та технології енергоспоживання;
- екологічна модернізація уже існуючих потужностей;
- узгодженість екологічної та економічної політики держави;
- скорочення кількості та ліквідація енерговитратних моделей виробництва і споживання;
- впровадження енергетичного менеджменту екотуристичних підприємств;
- інтенсивне розповсюдження прикладів енергозбереження та енергоефективності.

Туристичний комплекс, як галузь економіки, є постійним і досить інтенсивним користувачем природних ресурсів. При цьому індустрія туризму не тільки широко використовує природні ресурси, але і забруднює оточуюче середовище. Подальший розвиток туристичного комплексу взагалі можливий тільки на шляху його екологізації.

ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНА ОЦІНКА СТАНУ РОЗВИТКУ АЛЬТЕРНАТИВНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ В УКРАЇНІ

Петрук В.Г., Коцюбинська С.С., Мацюк Д.В.

Вінницький національний технічний університет (м. Вінниця, Хмельницьке шосе 95)

Україна належить до енергодефіцитних країн. При щорічному споживанні 160-170 млн.т. умовного палива, потреба в ньому задовольняється за рахунок власного видобутку лише на 43-45%. Частка споживання альтернативних джерел енергії в структурі всіх паливно-енергетичних ресурсів України становила в 2006 році лише 3,1%, при тому, що наша країна володіє значним потенціалом відновлюваних джерел енергії, доцільно-економічний базис яких приблизно дорівнює 63 млн.т. умовного палива. Перспективними для першочергового впровадження в Україні є наступні

напрямки використання альтернативних джерел енергії: штучні горючі гази, мала гідроенергетика, біомаса (біодизель), сонячна, вітрова енергія та геотермальні ресурси.

Еколого-економічна оцінка стану альтернативних джерел енергії (доцільно-економічний потенціал, питомі капіталовкладення, терміни окупності та вартість виробленої енергії (а центрах США)) наведено в таблиці 1.

Таблиця 1

Еколого-економічна оцінка альтернативних джерел енергії України

Альтернативні джерела енергії	Доцільно-економічний потенціал, МВт×год/рік	Питомі капіталовкладення, \$/кВт	Термін окупності обладнання, роки	Вартість виробленої енергії, \$ с/кВт год
Штучні горючі гази	241,7	800-1500	3-6	3-7
Мала гідроенергетика	3747	1000-3000	5-15	4-8
Біомаса	131,05 10 ³	1000-2000	3-10	4-8
Сонячна енергетика	53,8 10 ⁹	1000-1500	7-15	4-7
Вітрова енергія	30 10 ³	700-800	5-9	3-6
Геотермальна енергія	47,5 10 ³	400-950	7-12	5-8
Штучні горючі гази	241,7	800-1500	3-6	3-7

Отже, невідкладним кроком у напрямку покращення енергетичної ситуації України, зменшення її енергозалежності повинна стати всебічна підтримка держави розвитку та впровадження альтернативних енергетичних установок у регіонах з найвищими показниками економічної доцільності.

ЕТАПИ СТВОРЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ МЕРЕЖІ

Мудрак О.В.

Національний авіаційний університет, голова Наукової ради ВОО ВЕЛ
21050, м. Вінниця, вул. Чкалова 19/11, mudrakov@ukr.net

Одним із наважливіших завдань суспільства є збереження і збалансоване використання біоландшафтного різноманіття, функції якого виконує екологічна мережа. Опрацювання різноманітних науково-методичних засад дозволяє виділити такі етапи створення екомережі Європи (табл. 1) [1-4].

Таблиця 1

Етапи створення європейської екологічної мережі

територіальної охорони природи	Створення природоохоронних об'єктів та їх об'єднання в територіальну схему лише в окремих країнах. Перші проекти екомережі були розроблені в Литві та Естонії на початку 1970-х р.
створення територіальної системи екологічної стабільності	Ідея екомережі (територіальної системи екологічної стабільності), де створювалися сприятливі умови для її розвитку, та інтеграція в національну природоохоронну політику вперше була використана Чехією, Словаччиною, Угорщиною, Нідерландами
прийняття рішення щодо створення екомережі	У Маастріхті на конференції "Охорона природної спадщини Європи через створення Загальноєвропейської екологічної мережі", яка відбулася у 1993 р., було прийнято рішення включити Загальноєвропейську екомережу до головних пріоритетів європейської природоохоронної політики.